

[Holger Kristiansen.]

Men overfor selve Samarbejdet mellem de to Partier har jeg aldrig haft fjerneste Ængstelse, tværtimod; fra tidligere Tid har jeg baade politisk ved Valg og ogsaa her i Rigsdagen, da jeg havde den Ære at være Medlem af dette høje Ting, og i kommunal Henseende gennem en Aarrække staaet i meget nært Samarbejde med Socialdemokratiet, og jeg nærer overhovedet den Opfattelse, at demokratisk Samfundspolitik mod Arbejderpartiet, der nu tilmed er Landets største Parti, kan ikke og skal ikke føres. Men om Formerne for et Samarbejde kan der naturligvis være delte Meninger. Naar der i de første Dage efter den nye Ordning, som blev truffet, og som vi nu parlamentarisk lever under, var nogen Ængstelse, ogsaa i vort Parti — det lægger jeg ingenlunde Skjul paa —, hang det utvivlsomt sammen med, at der under Valgkampagnen mange Steder og for Resten ikke mindst i Nordjylland var vakt en Formodning om, at der hos en Del af Venstre var Tilbøjelighed til en Orientering til radikal Side. Den Linie, hvis man overhovedet kunde tale om en Linie, haabede mange skulde blive forlænget. Der nævntes Navne; flere vistnok, end der var Grund til, ogsaa Navne paa Repræsentanter for nordjydske Kredse — jeg tror egentlig, at det var uden Grund —, men man gjorde det, man byggede paa den Formodning. Forholdene efter Valget har imidlertid umuliggjort en saadan Orientering. Det har vist sig, at ethvert Haab herom var forfængeligt. Sagen er den, at lige saa vel som der hører Styrke til at holde sammen i et Parti, hører der ogsaa Styrke til at gaa i Stykker, til at sprænges, og den Styrke, tror jeg, savnes i Partiet Venstre. At de Kredse, som ventede sig noget af en saadan eventuel Sprængning — for at sige det lige ud —, ikke kan være Modstandere af et Samarbejde med Socialdemokratiet, maa fremgaa af den Kendsgerning, at en saadan eventuel ny Konstellation ikke kunde give parlamentarisk Basis udenom Socialdemokratiet. Hvad man ventede, det var, som der tidligere er talt om ogsaa her fra denne Plads; et demokratisk Samarbejde paa bred Basis med Udskillelse af de konservative i Venstre, Venstres Dødvægt. Men Situationen er jo nu afklaret, og der er da heller ingen Tvivl om, at saafremt det store Socialdemokrati vil vise passende Maadehold og det lille radikale Venstre tilstrækkelig Standhaftighed, vil den nu tilstedeværende Ordning kunne bære langt til Fordel for de brede Lag af Befolkningen, og ude i Befolkningen vil der derfor heller

ikke være fjerneste Sangbund for de skurrende og skrattende Toner, der forleden lød, f. Eks. fra det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen, der talte om Harakiri, Bitterhed, snydt og narret, og jeg ved ikke hvad, lige saa lidt som man vil forstaa det af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard anvendte Udtryk om dem, der har Fanden paa Ryggen. Derimod vil man forstaa at vurdere den henrivende Inkonsekvens i det ærede Medlem Hr. Pinstrup's Udtalelse om den Harme, der vil feje Ministeriet bort og ødelægge det lille Støtteparti, og navnlig det ærede Medlem Hr. Pinstrup's vidunderlige Tilføjelse: Og deri vil der heller ikke være nogen Ulykke. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup og andre tager fejl, naar de tror, at Vælgerne forlader det radikale Venstre, fordi dette er gaaet i Regeringsdannelse med Socialdemokratiet. Nej, de forlader først vort Parti, hvis vi svigter de demokratiske, liberale og socialt betonedede Ideer, som vort Parti er bygget op paa, og som vi har forfægtet, lige siden Venstre forlod disse Veje.

Ole Bjørn Kraft: Det er med virkelig Tilfredshed, at man maa konstatere, at Folketinget med Bravour har afvist det Forsøg paa en Klassedeling, en Klasseundertrykkelse, som den socialdemokratiske Regering har søgt at sætte i Scene ved denne Finanslovdebat, thi det maa betragtes som et Forsøg paa at sætte et Skel mellem Tingets Medlemmer, naar Ministrene saa hurtigt, som det skete, tog Ordet, efter at Ordførerne havde talt, og derved placerede de ærede Ordførere i en Klasse for sig selv. Finanslovdebatten nyder desværre heller ikke godt af den højtærede Formands Velvillie. Det kan i det mindste neppe have været for at fremme Talelysten, naar der straks ved Debattens Begyndelse blev ansat baade Aften- og Lørdagsmøder; men heldigvis har Tingets Medlemmer jo ikke ladet sig skræmme bort fra Talerstolen. Jeg er ikke nogen Modstander af, at der bliver indført en Reform, en mere effektiv Finanslovdebat end den, vi har i Øjeblikket, men jeg er en bestemt Modstander af, at man paa den ene eller den anden Maade søger at indskrænke Medlemmernes frie Ret til at udtale sig, og i Særdeleshed at man betragter de menige Medlemmers Udtalelser som en kedsommelig og unødvendig Formalitet, som man skal se at slippe forbi saa hurtigt, som det nu er gørligt, og saa smertefrit som muligt for den højtærede Regering. Det er neppe heller en demokratisk Betragtningssmaade. Dog, de Tider er sikkert ogsaa for